

Válaszutan. A napi sajtóban igen gyakran találkozunk hírekkel, mely szerint rendszeren a különleges intézkedések által előidézett aktuális jogkérdésben X. Y. ügyvéd érvelésének a bíróság helyt adott (rendszerint elsőfokon). Az ellenérdekű fél ügyvédjének neve ezeknél a cikkeknel nem szerepel. Az ügynevezett szenzáció-perekben is állandóan találkozunk okkal és cikkek nélkül ügyvédek neveivel. A telefonkönyv szaknévsorában is látjuk, hogy egyes ügyvédnevek vastag vagy ritkított betűvel vannak szedve. Mi ez, tiltott reklám-e vagy megengedett? Sokan helytelenítik, de igazuk van-e?

Úgyancsak gyakran találkozunk hírekkel, mely szerint ügyvédek kispolgári fogalmak szerint is csekély összegek miatt a büntető törvénykönyvvel kerülnek összeütközésbe. Az ügyvédek közötti verseny mind élesebb s az ügyvédi munkadíjra nézve is romboló hatásuan jelentkezik. A fegyelmi ítéletek sokszor enyhék s érezzük rajtuk, „hogyan szegény ember, családja van s alig volt ennie.”

A gazdasági leromlás és a nyomában járó erkölcsi felfogás eddigi megszokott életünk minden építményét recsegteti. Nem tennék-e ezek a viszonyok indokolttá, hogy az az ügyvéd, aki névszerint szabad foglalkozást űz, a reklámtól is igénybe vehesse létfeltételeinek biztosítása végett? Nem hipokrizis-e, hogy az a kar, melynek tagjai szórványosan, de tagadhatatlanul szaporodó mértékben, a nyomornak esnek áldozatul s a gazdasági szükség által hajtva, fegyelmi és egyéb büncselekményeket követnek el, azt mondja, hogy a magas etikába ütközönek tartom, ha reklámirozzuk magunkat. Viszont ha ki van mondva a reklámtilalom, akkor nem megbocsáthatatlan gyöngeség-e és inkonzekvencia, hogy a cikk elején említettek, továbbá pl. a volt állásra levélpapíron, névtáblán való utalást a Kamara elnézi.

Nyíltan fel kell vetnünk a kérdést, hogy a gazdasági leromlás kényszerítő szüksége folytán ne engedjék-e meg az ügyvédi hivatás minden ágában a szabad verseny, a szabad reklám, hárittassanak-e el az útból a sokszor gátló morális motivumok, vagy pedig maradjunk meg az eddigi morálunk szabta keretek között. Ha megengedjük a versenyt, akkor engedjünk mindent szabadjára, ha nem, ne álljunk meg féluton; szerezzünk érvényt az eddigi jogszabályoknak és kamarai fegyelmi ítéletekben lefektetett joggyakorlatnak, s ezen morális épületeken levő egyes hiányokat pótoljuk ki, emeljük az ügyvédi kart valóban olyan etikai alapon nyugvó testületté, mely ellen jogos kritika ne legyen emelhető. Legyen ez az etika minden ügyvédre 100%-ig kötelező, hogy követelhessük és kikényszeríthessük, hogy a társadalom minden rétege, minden hatalmi, hivatali, s gazdasági fórum úgy bánjon az előtte megjelenő ügyvéddel, mint a társadalom tiszteletreméltó, nagy erkölcsi súllyal bíró testületének a tagjával. Képviseljen az ügyvédi kar olyan erkölcsi súlyt, hogy

ha annak egyeteme valamely közéleti cselekményt, vagy törvénytervezetet elítél, ha ennek a testületnek az egyeteme valamit elodázhatatlanul szükségesnek tart, akkor az súllyal esson a közvélemény mérlegébe, legyen az egy olyan interdiktum, egy olyan esetleges excommunicatio, melynek súlya és ereje elől meg kell, hogy hátráljon minden politikai fondorkodás. Ezt az erkölcsi súlyt elsősorban magunknak kell megteremteni, nem feledkezvén meg természetesen közben arról sem, hogy preventive és egyéb módon az etikát kikezdő gazdasági nyomorúságunkat enyhítsük, s a kar anyagi jólétét emeljük.

Távol vagyunk a „prosperity” hazája ügyvédjeinek, de távol a Brit birodalom Barristereinek helyzetétől is. De ha a gazdasági leromlás az előbbieket felé től is, legyen annyi energia és távolba is tekintő bölcsesség a karban és a Kamarában, mely a pillanatnyi szükségteken és pillanatnyi helyzeten túltekintve, megmutatja elhivatottságának útját. Gondoljunk arra, hogy ha összehasonlítjuk a „prosperity” ügyvédjeinek helyzetét a szigetország Barristereivel, akkor meg kell vallani, nemcsak morális, hanem anyagi szempontból is, több okunk van irigyelni az utóbbiakat.

Válaszúton vagyunk. Határozza el a Kamara, hogy menjünk-e azon az úton, amely az erkölcsi gátlásoktól ment, zavartalan szabad verseny felé vezet, vagy maradjunk a jelenlegi úton. Ha megmaradunk a jelenlegi úton, akkor a jogunk teremtette szabályokat vegyük komolyan s a felállított törvényes tilalmakat érvényesítsük saját érdekünkben szigorúan. *bb.*

Az ügyvédi munka megbecsülése. „Új ügyvédi munkaalkalmak létesítése.” „Az elvesztett munkaterületek visszaszerzése.” „A jegyzők magánmunkálatainak megszüntetése.” „Az OHE. lassú, fokozatos, esetleg a csődjog reformjával kapcsolatos teljes leépítése.” „A zugírászat hatékonyabb üldözése.” stb. Pusztába kiáltott szavak!! Ezek az állandóan visszatérő, jogos és indokolt kívánságai az ügyvédi karnak, melyek egy részének megvalósulása is, — már minden valószínűség szerint, — sokat lendítene az ügyvédség mai sanyarú helyzetén. *Kívánságok.* melyek *megvalósítása* azonban *nem tőlünk* s főleg *nem egyedül tőlünk* függ, hanem olyanok, melyek megvalósítása nagyrészt törvényhozási intézkedéseket igényel s melyekkel kapcsolatban ellenünk különböző befolyások érvényesülnek. S mi történik közben? Helyzetünk — a gazdasági viszonyok romlásán túlmenően is, — naponta rosszabbodik! Ha pedig arra a kérdésre kell tárgyilagosan és őszintén felelnünk, hogy miért, nyíltan be kell vallanunk, hogy ez nagyrésztben a mi hibánk, mert *mi magunk sem becsüljük meg* kellőképen saját munkánkat, *az ügyvédi munkát!* Hát mit várhatunk akkor másoktól!?

Itt elsősorban az ú. n. készkiadási megállapodásokra gondolunk, melyek, — szerintünk — elsősorban minden bajnak